

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12/1222, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 11 A 41/2012 -58,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 11 A 41/2012 – 58 a rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 2. 1. 2012, č. j. 1043/2011-160-SPR/7 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 3.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 5.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 11 A 41/2012 – 58, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „ministerstvo“) ze dne 2. 1. 2012, č. j. 1043/2011-160-SPR/7, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 29. 4. 2011, č. j.: S - MHMP 291645/2011, týkající se vyřízení žádosti stěžovatele o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.). V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že způsob vyřízení žádosti stěžovatele o poskytnutí informace ze dne 23. 9. 2010 správními orgány zcela odpovídá principům, pravidlům a mezím zákona č. 106/1999 Sb. a je s tímto v naprostém souladu. Správní orgány zcela správně a oprávněně rozhodly na základě svých

úvah, když poskytly informace v rozsahu, který je nezbytný k zodpovězení položených otázek, a plně respektující ochranu osobnosti, tj. když ve stanoveném rozsahu upřednostnily nutnost ochrany osobnosti a soukromí fyzické osoby před právem na informace. Stěžovatel sice zmiňoval četnou judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, která podle jeho názoru podporuje oprávněnost a důvodnost jeho námitek, ale podle městského soudu ji nesprávně vykládá, resp. používá pouze některá fakta z rozhodnutí vyplývající a podává je v jiných souvislostech. Stěžovatel zejména poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15.11.2010, č. j. I. ÚS 517/10, který se týkal zveřejňování údajů o členství soudců v KSČ ke dni 17.11.1989. Tento však v žádném případě nedopadá na danou věc, kdy se stěžovatel domáhá přístupu k informacím týkajících se okolností protiprávního jednání, kterého se dopustil soudce Obvodního soudu pro Prahu 9, avšak nikoli jako osoba veřejně činná v postavení veřejného činitele, respektive úřední osoby, jelikož v daný okamžik nevykonával žádnou činnost spojenou s výkonem soudcovské funkce. V daném případě tedy nelze dovodit veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací. Ke stěžovatelově námitce, že správní rozhodnutí jsou ve výrocích i v odůvodnění ve vzájemném rozporu, jsou nesrozumitelná a vnitřně nekonzistentní, městský soud uvedl, že zmiňované vady v předmětných rozhodnutích nespátřuje. Magistrát sdělil stěžovateli informaci, že jinému orgánu věc postoupena nebyla, že u magistrátu bylo zahájeno řízení o oznámených přestupcích a v současné době je příslušným správním orgánem vedeno řízení o podaném odvolání proti rozhodnutí o přestupku. Ve výroku II. pak magistrát rozhodl, že žádosti o poskytnutí informace se částečně nevyhovuje a informace se neposkytne, neboť její poskytnutí by bylo v rozporu s ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a § 38 a 49 odst. 2 až 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jelikož však v době vydání rozhodnutí druhostupňovým správním orgánem byla věc již pravomocně skončena, nebyla na překážku konkretizace poskytnutých informací, tj. že dotyčnému soudci byla za spáchaný přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 30.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců, a že rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 23. 8. 2011. Ministerstvo přitom nijak nepřekročilo meze (povahy) informací poskytnutých magistrátem, když je pouze konkretizovalo a setrvalo na odepření poskytnutí informace o obsahu rozhodnutí a poskytnutí jeho kopie. Současně přitom v odůvodnění svého rozhodnutí uvedlo, že poskytlo stěžovateli oprávněně požadované informace, tj. v uvedeném rámci oprávněně požadovaných informací mu zcela vyhovělo. Ve vztahu k žalobní námitce o neproporcionalitě a nedůvodnosti neposkytnutí písemného vyhotovení rozhodnutí městský soud uvedl, že postup správních orgánů byl zcela důvodný, měl své nepopíratelné opodstatnění a ctil omezení poskytování informací s ohledem na znění ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. Městský soud rovněž odmítl jako nedůvodnou námitku nicotnosti rozhodnutí magistrátu, který ve výroku I. rozhodl o částečném poskytnutí informace, protože podle stěžovatele k vydání takového rozhodnutí povinný subjekt nemá pravomoc. Ust. § 15 zákona č. 106/1999 Sb. upravuje postup v případě, byť i částečného, nevyhovění žádosti o poskytnutí informace, kdy předpokládá pro tento případ vydání rozhodnutí. Uvedená právní úprava však nestanoví konkrétní způsob, jak postupovat, když se žádosti o informace vyhovuje, tj. nestanoví, že se rozhodnutí v takém případě nevydává. Lze tedy dovodit, že uvedený postup není v rozporu se zákonem. K zákonnosti (a ústavnosti) uvedeného postupu lze dojít i s odkazem na respektování principů efektivnosti a hospodárnosti při výkonu státní

pokračování

správy. Stěžovatelem naznačované vady řízení [opakované porušování ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu v důsledku neoznačení obálky nebo rozhodnutí potřebnými údaji, resp. označení špatnými údaji, porušení ust. § 16 odst. 2, 3 zákona č. 106/1999 Sb.], které jsou podle něj porušením jeho základního práva na spravedlivý proces, městský soud shledal sice důvodnými, ale tyto vady nemohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a na jeho správnost.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Předně namítal, že správní řízení bylo zatíženo celou řadou procesních vad, včetně nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí podle ust. § 16 odst. 2, 3 zákona č. 106/1999 Sb. a nedodržení postupu podle ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu při vydávání rozhodnutí. Takové vady samy o sobě sice nezpůsobují nezákonnost vydaného rozhodnutí, avšak svědčí o svévolném způsobu, jakým správní orgány obou stupňů v této věci postupovaly. V této souvislosti stěžovatel upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92. Dále stěžovatel namítal, že výrok rozhodnutí ministerstva je odůvodněn takovým způsobem, který činí rozhodnutí nesrozumitelným a vnitřně nekonzistentním. Ačkoliv výrok rozhodnutí je zamítavý, z jeho odůvodnění vyplývá, že z podstatné části jde fakticky o rozhodnutí vyhovující. Pokud tedy magistrát rozhodl tak, že zčásti se žádosti nevyhovuje a informace se neposkytne, neboť poskytnutí informace by bylo v rozporu s ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., § 10 zákona č. 101/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zásadou nevěřejnosti správního řízení (§ 49 odst. 2 až 4 správního řádu) a úpravou práva na nahlížení do spisu (§ 38 správního řádu), a pokud rozhodnutím ministerstva bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí magistrátu potvrzeno, pak výroky a odůvodnění těchto rozhodnutí jsou ve vzájemném rozporu a činí je nesrozumitelnými a vnitřně nekonzistentními, protože v rozporu s výrokem stěžovatel byl o obsahu požadovaného rozhodnutí a o tom, zda je v právní moci, fakticky informován. Takový dvojaký postoj správního orgánu je nesrozumitelný a nelze jej podřadit pod akceptovatelnou výlukou z práva na informace z důvodů podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Poskytl-li nakonec správní orgán informaci o obsahu rozhodnutí, pak není důvodným ani proporcionálním neposkytnutí jeho kopie, když případné části rozhodnutí obsahující citlivé osobní údaje mohl v kopii učinit nečitelnými, jak tento postup předpokládá ust. § 12 zákona č. 106/1999 Sb. Neposkytnutí kopie rozhodnutí, ohledně kterého byla poskytnuta informace o jeho obsahu, je zcela nedůvodným a neproporcionálním omezením práva na informace, které postrádá jakékoliv racionální odůvodnění. Stěžovatel dále namítal, že rozhodnutí, které fakticky poskytuje požadovanou informaci, je zároveň nicotným. Podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. se totiž rozhodnutí vydává pouze v případě (byť jen částečného) odmítnutí žádosti o informace, nikoliv v případě vyhovění žádosti. V takovém případě se informace podle ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb. žadateli faktickou cestou poskytne. Tento závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5 A 5/2002 - 33. Proto je rozhodnutí ministerstva, jehož obsahem je poskytnutí požadované informace, nejen nezákonné, ale především je nicotné, neboť žádné ustanovení právního řádu České republiky vydání takového rozhodnutí nepředpokládá. Nicotným je nepochybně i rozhodnutí magistrátu ve výroku I., kterým bylo rozhodnuto o částečném poskytnutí informace. K vydání takového rozhodnutí povinný subjekt nemá pravomoc, a proto bylo vydáno v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy. Pokud se jedná obecně o poskytování informací o

výsledku správního řízení na žádost o informace osobám, které nebyly jeho účastníky, stěžovatel odkázal na stanovisko veřejného ochránce práv k podnětu č. 373/2003/VOP/KČ, podle kterého má každý nárok na informace z pravomocného správního rozhodnutí v rozsahu zákona č. 106/1999 Sb., i když nebyl účastníkem správního řízení. Byť na toto stanovisko poukázal v replice ze dne 10. 9. 2012, městský soud toto stanovisko pominul. Stěžovatel má za to, že i soukromá sféra souvisí a prolíná se s profesionální sférou soudce jako veřejně činné osoby, pokud se veřejně činná osoba chová v soukromé sféře způsobem, kterým narušuje důstojnost soudcovské funkce. Stěžovatelova žádost o informace nesměřovala k protiprávnímu jednání běžného občana, nýbrž soudce jako osoby veřejně činné, a netýkala se jeho soukromí, nýbrž události, k níž došlo na veřejnosti a o níž poměrně široce informovaly sdělovací prostředky. V odůvodnění jak správních rozhodnutí, tak i rozsudku městského soudu je argumentováno nutností ochrany osobních údajů, zásadou neveřejnosti správního řízení a ust. § 38 a § 49 správního řádu s tím, že ochrana osobnosti a soukromí fyzické osoby má přednost před poskytováním informací. Takové odůvodnění je formalistické již samo o sobě, zejména však v souvislosti s osobou pachatele, ke které se požadované informace vztahovaly. Byť k předmětnému jednání došlo mimo výkon soudcovské funkce, je způsobilé narušit důstojnost soudcovské funkce, a proto je kárným proviněním. Tím přestává být takové jednání soukromou věcí a stává se věcí veřejného zájmu. Řízení, jehož předmětem je obvinění z přestupku, je řízení obdobné jako řízení trestní. Na řízení o přestupku je proto nutno aplikovat obdobné principy jako na trestní řízení. Podle ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. přitom povinný subjekt neposkytne informace o probíhajícím trestní řízení. K tomuto ustanovení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 - 103, v němž konstatoval, že ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. je nutno vykládat ústavně konformním způsobem, tedy restriktivně tak, že ani dosud probíhající trestní řízení nepředstavuje důvod pro odepření poskytnutí informací. Zároveň zdůraznil veřejný zájem na informacích o trestním řízení tam, kde se jedná o řízení proti veřejným činitelům. Protože v dané věci se jedná o řízení o přestupku proti osobě veřejně činné, nelze aplikovat striktně režim ust. § 38 a § 49 správního řádu, ale je nutno postupovat analogicky podle ust. § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Ministerstvo takto nepostupovalo a formalisticky upřednostnilo obecnou právní úpravu ochranu osobních údajů před veřejným zájmem. Ačkoliv stěžovatel tuto námitku uplatnil již v žalobě, městský soud se s ní dostatečně nevypořádal a ani z tohoto ustanovení nevyvodil závěr ve prospěch práva na poskytnutí informace o již skončeném řízení o „trestním obvinění“. V dané věci je legitimní zájem na výkonu práva na informace umocněn tím, že v rámci skutkového děje, k němuž se žádost o informace váže, došlo ze strany dotyčného soudce ke korupčnímu jednání, kdy se pokusil z titulu své funkce působit na výkon úřední pravomoci Policie ČR, které místo občanského průkazu a řidičského průkazu předložil ještě průkaz soudce, a to úspěšně, neboť mu nebyl zadržen řidičský průkaz ani mu nebylo zabráněno v další jízdě. V době podání žádosti o informace navíc existovala legitimní otázka, zda se dotyčný soudce nepokusí dál ovlivňovat průběh navazujícího správního řízení o přestupku. Stěžovatel v této souvislosti označil jako důkaz výtisky 4 zpráv z webových stránek www.idnes.cz týkající se toho, že úředníci magistrátu jsou podezřelí z korupčního jednání a navrhl, aby správní orgán tyto výtisky opatřil, založil do spisu a provedl jimi důkaz. Magistrát tyto skutečnosti a označené důkazy pominul a především tento svůj postup nijak nezdůvodnil. Obdobně na tyto skutečnosti a označené důkazy nereagovalo ani ministerstvo, ačkoliv na ně stěžovatel poukázal v

pokračování

odvolání, vyjma nekonkrétní poznámky na str. 2 rozhodnutí, že je třeba abstrahovat od všech „nepodstatných a nedůležitých argumentů a frází, odkazů na judikáty a z nich vytrhávaných právních vět“, což ve skutečnosti žádným odůvodněním, které by přezkoumatelným způsobem reagovalo na uplatněné námitky, není. Postup a rozhodnutí magistrátu tak nebylo přezkoumáno v celém rozsahu, který stěžovatel uplatnil v odvolání, což činí rozhodnutí ministerstva pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelným. Stěžovatel je přesvědčen, že s ohledem na veřejnou funkci dotyčného soudce a jeho korupční jednání, kterého se dopustil dne 5. 9. 2010, a s ohledem na podezření, jež se vznášejí nad možným korupčním jednáním úředníků magistrátu v souvislosti s projednáváním dopravních přestupků prominentních pachatelů, byla a je stěžovatelova žádost o poskytnutí informace otázkou veřejného, tj. legitimního, zájmu, na níž se nevztahuje žádná z výluk obsažených v čl. 10 odst. 2 Úmluvy, které je navíc nutno vykládat zásadně restriktivně. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že městský soud měl zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení, neboť ve správním řízení opakovaně došlo k porušení ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu a § 16 odst. 2, 3 zákona č. 106/1999 Sb. Pokud jde o skutečnost, že při vydání rozhodnutí magistrátu a i napadeného rozhodnutí ministerstva, nebyl dodržen postup podle ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, tj. že data uvedená na obálkách či rozhodnutích se neshodovala s daty předání stejnopisů jejich písemného vyhotovení k doručení, případně že na nich nebyl vyznačen údaj „Vypraveno dne“, jednalo se o vadu, která nemohla mít žádný vliv na zákonnost těchto rozhodnutí. Rovněž skutečnost, že magistrát nedodržel lhůtu stanovenou v ust. § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. pro předložení odvolání a spisového materiálu nadřízenému orgánu, a že ministerstvo vydalo rozhodnutí o odvolání až po uplynutí lhůty stanovené v odst. 3 citovaného ustanovení, nemůže mít vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Jak zcela správně v této souvislosti uvedl městský soud, jedná se o lhůty pořádkové a nikoliv propadné. Podle Nejvyššího správního soudu nelze v daném případě aplikovat právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, na který poukázal stěžovatel v kasační stížnosti, neboť vytýkané vady nelze s ohledem na jejich charakter posoudit tak, že by došlo k porušení celého souboru procesních práv stěžovatele jako účastníka správního řízení, z něhož by bylo možno bez dalšího dovozovat absenci řádného procesu. Právní závěr městského soudu, že tyto vady správního řízení nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, je tedy správný a stížní námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

Stěžovatel dále namítal, že výrok rozhodnutí ministerstva je odůvodněn takovým způsobem, který ho činí nesrozumitelným a vnitřně nekonzistentním, neboť ačkoliv jde o rozhodnutí, jehož výrok je zamítavý, z jeho odůvodnění vyplývá opak. Nejvyšší správní soud namítaný rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí ministerstva neshledal. Ve výroku je uvedeno, že odvolání stěžovatele se zamítá a napadené rozhodnutí

magistrátu se potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí pak ministerstvo magistrátem poskytnuté informace doplnilo o sdělení, jaká sankce byla přestupci uložena a kdy rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci. Tyto informace byly sice stěžovateli odvolacím orgánem sděleny nad rámec rozhodnutí magistrátu, a to proto, že v rozhodné době bylo již řízení o přestupku pravomocně skončeno a jednalo se tak pouze o doplnění poskytnuté informace tak, aby byla komplexní. Ministerstvo však současně potvrdilo rozhodnutí magistrátu v tom směru, že setrvalo na odepření informace o podrobnějším obsahu rozhodnutí o přestupku a poskytnutí jeho kopie stěžovateli. Uvedená námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

Důvodná není ani stížní námitka nesprávného posouzení nicotnosti rozhodnutí magistrátu ve výroku I., kterým bylo rozhodnuto o částečném poskytnutí informace. Se stěžovatelem lze souhlasit, že povinná osoba má informace fakticky poskytnout, jak vyplývá z ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., a to nikoli formou rozhodnutí. Pokud však byla stěžovateli požadovaná informace poskytnuta tak, že byla obsažena ve výroku rozhodnutí, jímž bylo současně v souladu s ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. rozhodnuto o odmítnutí části žádosti, nelze z toho dovodit nicotnost rozhodnutí ve smyslu v ust. § 77 správního řádu, a to ani částečnou.

Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva pro nedostatek důvodů, neboť nereagovalo na skutečnosti a navržené důkazy, které se týkaly podezření z korupčního jednání úředníků magistrátu. Ministerstvo v napadeném rozhodnutí uvedlo, že podle jeho názoru *„nelze vzniklou situaci řešit jinak, než abstrakcí od všech nepodstatných a nedůležitých argumentů a frází, odkazů na judikáty a z nich vytrhávaných právních vět, a nadále přísně posuzovat jednotlivá podání žadatele podle jejich redukováného, nicméně věcného obsahu.“* Z hlediska ústavních principů je sice třeba důsledně trvat na povinnosti dostatečně odůvodnit rozhodnutí, ale tato povinnost nemůže být chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní orgán v rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů. Byť se tento náleží týká náležitostí soudního rozhodnutí, lze tyto závěry bezpochyby vztáhnout i na rozhodnutí odvolacího správního orgánu. V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že absence výslovného posouzení argumentace poukazující na podezření z korupčního jednání úředníků magistrátu v jiných nesouvisejících případech, která s ostatními odvolacími námitkami věcně nesouvisela, nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva. Tato námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

Důvodnou však Nejvyšší správní soud shledal námitku stěžovatele, že neposkytnutí kopie rozhodnutí o přestupku je zcela nedůvodným a neproporcionálním omezením práva na informace, které postrádá jakékoliv racionální odůvodnění. Jak vyplývá z judikatury

pokračování

Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 - 75, publikovaný pod č. 2202/2011 Sb. NSS, a ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009 - 106) je nutno respektovat ust. § 12 zákona č. 106/1999 Sb., z něhož vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených např. na požadované listině nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje např. osobní údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření, kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelněny. Žádal-li tedy stěžovatel o poskytnutí kopie rozhodnutí o přestupku, pak správní orgány měly postupovat výše uvedeným způsobem a kopii tohoto rozhodnutí v anonymizované podobě mu poskytnout. Důvody, které uvedlo jak ministerstvo, tak i městský soud, jimiž bylo odůvodněno odepření poskytnutí kopie rozhodnutí o přestupku, tj. rozpor s ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. a ust. § 38 a 49 odst. 2 až 4 správního řádu, nemohou proto s ohledem na výše uvedené obstát.

Nejvyšší správní soud proto ze shora uvedených důvodů napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil i napadené rozhodnutí ministerstva a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Ministerstvo je vázáno právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.].

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil kromě napadeného rozsudku i rozhodnutí ministerstva, v souladu s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodl o náhradě nákladů za řízení o žalobě i o kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení o žalobě se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů tohoto řízení, které mu vznikly zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly zaplacením soudního poplatku ve výši 5.000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Eliškou Cihlářovou v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12/1222, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 11 A 41/2012 - 58,

t a k t o :

Výrok III. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013 - 49, **se opravuje** takto:

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 5.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

V projednávané věci Nejvyšší správní soud rozhodl o zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 11 A 41/2012 - 58, včetně napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení o žalobě a kasační stížnosti. Při vyhotovení rozsudku došlo ke zřejmé nesprávnosti spočívající v tom, že ve výroku III. chybí slovo „žalobci“.

Podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti. V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu na návrh žalobce opravila zřejmou nesprávnost v chybném znění výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 1. dubna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu